

Vízia farnosti ako spoločenstva v samej podstate misijného.

BOŽIE SLOVO:

(1 Pt 2, 9-12)

Čítanie z Prvého listu sv. apoštola Petra: *Vy ste vyvolený rod, kráľovské kňazstvo, svätý národ, ľud určený na vlastníctvo, aby ste zvestovali slávne skutky toho, ktorý vás z tmy povolal do svojho obdivuhodného svetla.* ¹⁰ *Kedysi ste ani ľuďom neboli, a teraz ste Boží ľud; vy, čo ste nedosiahli milosrdenstvo, teraz ste milosrdenstvo dosiahli.* ¹¹ *Milovaní, prosím vás ako cudzincov a pútnikov: zdržajte sa telesných žiadostí, ktoré bojujú proti duši.* ¹² *Vaše správanie medzi pohanmi nech je vzorné, aby videli vaše dobré skutky a v deň navštívenia oslavovali Boha práve za to, z čoho vás [teraz] osočujú ako zločincov. Počuli sme Božie slovo.*

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, katechézy / úvahy 452, 544)

Máme za sebou päť pracovný listov z druhej sady *Instrumenta laboris* Synody, ktoré nás uviedli do vízie farnosti ako spoločenstva, ktoré je v samej svojej podstate misijné. Aká teda táto vízia je? Pripomeňme si dnes jej prvú tému:

1) „*Poslaním Cirkvi je ohlasovať evanjelium a sprítomňovať Krista prostredníctvom daru Ducha. Táto úloha patrí všetkým pokrsteným (porov. EG 120): synodalita je v samej podstate misijná a samotná misia je synodálnou [čiže spoločnou a všetkých – pozn. red.] činnosťou. Sme neustále pozvaní, aby sme rástli v našej odpovedi na túto výzvu a v synodálnom vzorci obnovovali spôsob, akým Cirkev vykonáva svoje poslanie.*“ Je to vízia Cirkvi (a teda aj farnosti), ktorá si uvedomuje, že budovanie Božieho Kráľovstva je samou podstatou a dôvodom jej existencie a jej skutočnou a pravou duchovnou bohoslužbou. Ako hovorí sv. Gregor Naziansky v 4. storočí, „*Ten, čo pozerá na Cirkev, pozerá priamo na Krista, ktorý stvára sám seba a očakáva svoj vzrast ustavičným pridávaním spasených ľudí.*“ Cirkev, to je živé a preto týmto spôsobom rastúce Telo Krista. Ak tajto nerastie, je mŕtve. A pretože Kristus je živý, už viac takéto spoločenstvo nie je súčasťou Krista, pretože Kristus žije a rastie – a ono upadá a je mŕtve. Tak, ako hovorí sám Kristus: „*Ja som vinič, vy ste ratolesti. Kto ostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia; lebo bezo mňa nemôžete nič urobiť.*“ ⁶ *Ak niekto neostane vo mne, vyhodia ho von ako ratolesť a uschne. Potom ich pozbierajú, hodia ich do ohňa a zhoria.*“ (Jn 15, 5-6).

Dovoľte mi k tomu pridať malú úvahu z programu EXODUS 90: Keď Biblia opisuje stvorenie sveta za 7 dní, využíva v dobe jej písania rozšírené pohanské mýty, kde rôzne božstvá si stavali v mestách svoje chrámy ako svoje príbytky – a čas potrebný na postavenie takéhoto chrámu bol typicky 7 dní. Biblia tak opisuje Boha, ktorý si tiež za sedem dní stavia svoj Príbytok a Chrám – a ním je celý stvorený svet, sama Zem, sám Vesmír. Keď sme boli pokrstení, boli sme vysvätení za „kráľovské kňazstvo“, do všeobecného krstného kňazstva všetkých veriacich. Boli sme ustanovení a dostali sme ten dar a privilegium byť kňazmi Boha Najvyššieho podľa radu Krista, Jediného a Večného Veľkňaza, v tomto Chráme Boha, ktorým je svet. Ak by sme použili obraz Jeruzalemského Chrámu z doby Krista, Ježiš je *Veľkňaz*. My sme *kňazi*, všetci a každý pokrstený. Cirkev je ako *Veľsvätyňa*, v nej je oltár a na ňom sa Bohu prináša Večná *Obeta* Eucharistie a prináša *kadidlová obeta* modlitby. A potom vonku, za hranicami Veľsvätyne-Cirkvi, sa rozprestiera *nádvorie národov*, *nádvorie pohanov*, ktoré zahŕňa celý vonkajší svet. A toto *nádvorie* je určené na to, aby sme my, kňazi Boha (čiže všetci pokrstení) na ňom posväcovali všetkých ľudí, prinášali im svedectvo o Bohu, Božie slovo, poučenie a povzbudenie, pozvanie a uvedenie – a tak naplnili Kristov príkaz „*idúc teda svetom premeňte na mojich učeníkov všetky národy krstiac ich a učiac zachovávať všetko, čo som vám prikázal*“ (Mt 28, 19).

Práve v tomto budovaní a raste Kristovho Tela, Cirkvi, spočíva naša bohoslužba, naša kňazská služba, naša služba Bohu a oslava Boha! Kristus prišiel na svet, aby spasil a zachránil a k zbožšteniu priviedol všetkých ľudí. Ako Jediný a Pravý Veľkňaz v tomto Chráme Otca všetko podriadil a zasvätil tomuto cieľu a keď ho zavŕšil, povedal: „*Ja som ťa oslávil na zemi: dokončil som dielo, ktoré si mi dal vykonať*“ (Jn 17, 4) – a tým naplnil svoj Veľkňazský úrad, úrad kňaza, ktorým je oslava a uctievanie Boha týmto jediným vhodným spôsobom! Teraz sú na rade apoštoli a s nimi aj Pavol, ktorý bol krstom tak ako my tiež vysvätený za kráľovského kňaza, účastného na kňazstve Krista. Ako kňaz Boha má pred sebou rovnaké privilegium, dar aj povinnosť: oslavovať Boha. A aj pre neho existuje len jediný spôsob, ako to urobiť: Sám byť učeníkom Krista, byť svätým a dokonálym – preto hovorí: „*Či teda jete, či pijete, či čokoľvek iné robíte, všetko robte na Božiu slávu. Nebuďte na pohoršenie [čiže prekážkou toho, aby uverili v Krista a spasili sa] ani Židom, ani Grékom, ani Božej cirkvi, ako sa aj ja chcem páčiť všetkým vo všetkom,*“ (1 Kor 10, 31-33). A potom napomôcť, zasvätiť svoj život tomu, aby sa toto udialo s čo najviac ľuďmi okolo nás, aby sa aj oni stali učeníkmi ako my, svätými ako my, spasenými a zbožštenými ako my! Preto Pavol pokračuje: „*Nehľadám, čo mne vyhovuje, ale čo osoží mnohým, aby boli spasení. Napodobňujte ma, ako aj ja napodobňujem Krista.*“ (1 Kor 10, 33-11, 1)! No a po apoštoloch sme na rade my. Nám Pavol odkazuje tie posledné slová: „*Napodobňujte ma, ako aj ja napodobňujem Krista.*“ (1 Kor 11, 1). Toto je úloha každého kňaza, že „*stávajúc sa bohom zbožštuje ostatných*“ (sv. Gregor Naziansky). A teda aj úloha a kňazská služba každého z nás, ktorí sme boli pokrstení. Ako nám aj dnes pripomína Cirkev, „*krstom a birmovaním sám Pán určuje všetkých na tento apoštolát. Ich hlavnou povinnosťou, tak mužov, ako aj žien, je vydávať svedectvo o Kristovi životom i slovom v rodine, vo svojom spoločenskom prostredí a v rámci vlastného zamestnania. Celá Cirkev je misionárska a dielo šírenia evanjelia je základnou povinnosťou ľudu Božieho.*“ (Lumen Gentium 33, Ad gentes 21 a 32).

Toto by mal byť prvý a hlavný dôvod, pre ktorý sa usilujeme byť svätí! Ako znova o tomto hovorí sv. Gregor Naziansky, „*musíme sa najskôr očistiť my sami, kým budeme očisťovať ostatných, musíme*

me byť vzdelaní, kým začneme vzdelávať druhých, musíme byť svetlom, aby sme mohli osvietiť niekoho iného, musíme byť blízko Bohu, aby sme mohli ostatných k Nemu privádzať, musíme byť svätí, aby sme mohli posväcovať!“

Keď po omši vyjdeš z kostola – uvedomuješ si, že si stále v Chráme Boha? Vyšiel si ako Otcov kráľovský kňaz z Veľsvätyne tohto Chrámu, z kostola, na *nádvorie pohanov*, ktorým je celý svet, určené na to, aby si na ňom prijímal pohanov, osvecoval ich, priťahoval, poučoval a nakoniec urobil učeníkmi, ako si ty! Na tomto tvom *nádvorí pohanov*, - *tvojom dome, kancelárii, dielni, ulici,...* - čo tam Ježiš, tvoj Veľkňaz a Hlava nájde, keď príde? *Lotrovský pelech*, plný svetských vecí a svetských záujmov, kde sa klanáš spolu s pohanmi telu a peniazom a majetku a kariére a postaveniu a moci a ostatným veciam tohto sveta? A koho v ňom nájde? Svetského zosvetšteného kňaza, ktorý nikoho neposväcuje, nikoho nepriťahuje, nikoho nepremieňa na učeníka Krista, ničím z toho neoslavuje Otca, svojho Boha, ale miesto toho sa celý venuje už len veciam tohto sveta? A stáva sa, ako píše Pavol, "pohoršením Židom, Grékom i Božej cirkvi", pretože pri pohľade na neho si povedia, veď tí katolíci sú rovnakí, možno dokonca ešte svetskejší ako my, tak prečo by sme sa mali stať kresťanmi, dokonca katolíkmi a uveriť v ich Krista?

Alebo naozaj sa správaš vo svete ako v Chráme Boha, tvojho Otca? A keď doň vychádzaš, vychádzaš konať svoju kňazskú službu a bohoslužbu - a všetko, *zamestnanie, rodinu, priateľstvá, školu svojich detí,...* všetko vnímaš len ako zámienku a príležitosť na celebrowanie tvojej kňazskej služby posväcovať, privádzať k Bohu, svedčiť, vyučovať, robiť učeníkmi ľudí okolo teba? Ty sám - prichádzaš na každé toto miesto ako dôstojný reprezentant a kňaz tvojho Boha, oblečením počnúc cez správanie sa, spôsob reči až po postoje a názory, skutky a konanie, všetko primerané Bohu, všetko oslavujúce Boha? Je tvoj život bohoslužbou, vnímaš svet ako posvätný priestor, chápeš svoj život a konanie ako liturgiu, ako skutočnú a svätú službu Bohu? (*pokračovanie nabadúce*)